

Sygn. akt II PK 57/12

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lipca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Gersdorf

w sprawie z powództwa R. L.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "N." w G.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 lipca 2012 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 4 listopada 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód R. L. zaskarżył w całości skargą kasacyjną wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 4 listopada 2011 r., w którym sąd drugiej instancji oddalił apelację od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 21 czerwca 2011 r. Sprawa dotyczyła odszkodowania za wadliwe wypowiedzenie umowy. Sądy obu instancji nie zasądziły tego odszkodowania, uznając, iż powód naruszył art. 264 k.p. i jego roszczenie wygasło.

Powód w skardze kasacyjnej zarzucał wyrokowi Sądu Okręgowego w G. naruszenie prawa materialnego (art. 61 k.c. w zw. z art. 300 k.p.) oraz naruszenie przepisów KPC (art. 130 k.p.c., art. 381 k.p.c.).

W skardze kasacyjnej powód przedstawił zagadnienia prawne natury ogólnej, dotyczące konieczności wyjaśnienia treści art. 61 k.c. Już w tym miejscu wypada wskazać, iż przedstawione zagadnienie zostało niejednokrotnie rozważone w literaturze przedmiotu. Sądy *meritii* oceniły, iż pismo zostało doręczone konkretnego dnia, a ocena ta jest do zaakceptowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie ma podstaw do przyjęcia skargi do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W rozpoznawanej sprawie żadna z tych okoliczności nie zachodzi. Skarżący przedstawia jedynie swoją ocenę wyroku i stanu faktycznego sprawy, zmierza też do ustalenia okoliczności faktycznych na nowo.

Przedstawione pytanie do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy nie zawiera żadnego problemu ogólnej natury, który wymagałby ponownego rozważenia. Jak już wstępnie zauważono przepis art. 61 k.c. był wielokrotnie komentowany i rozważany w literaturze prawniczej. Najwięcej wątpliwości powstaje w przypadkach, gdy oświadczenie nie od razu lub w ogóle nie dociera do adresata (chodzi zwłaszcza o przypadki doręczenia zastępczego). Należy wtedy uwzględnić okoliczności konkretnej sprawy. Przykładowo, w razie pozostawienia przesyłki u dorosłego domownika lub doręczenia w miejscu prowadzenia przez adresata stałej działalności za moment złożenia oświadczenia należy przyjąć chwilę odebrania korespondencji przez osobę upoważnioną. W razie braku takiej osoby, gdy w konsekwencji dochodzi do pozostawienia pisma w placówce pocztowej z jednoczesnym poinformowaniem przez tzw. awizo o możliwości podjęcia przesyłki,

za datę złożenia oświadczenia w ujęciu prawa materialnego należy, uznać dzień, w którym nastąpiła pierwsza próba doręczenia pod właściwym adresem, potwierdzona pozostawieniem odpowiedniej informacji dla adresata. Nie istnieje zatem generalne zagadnienie interpretacyjne, które wymagałoby rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy na kanwie niniejszej sprawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na zasadzie art. 398⁹ § 1 k.p.c.